

Letopočet

Všichni dobře vědí, že náš letopočet se počítá od narození Krista. O něco méně lidí ví, že se Ježíš ve skutečnosti narodil o pár let dříve. Jak je to možné?

V době jeho narození samozřejmě nikdo ani nenapadlo vyhlásit začátek nového letopočtu. Dále fungovaly ty staré: podle panování jednotlivých římských císařů (srov. Lk 3,1: „V patnáctém roce vlády císaře Tibéria...“), případně ty dlouhodobé: od založení města Říma (753 př. Kr.), či od začátku antických olympiád (776 př. Kr.). Až v šestém století římský opat Dionýsius Exiguus přišel s myšlenkou, že Ježíšovo narození bylo tak převratnou událostí, že by bylo vhodné stanovit ho jako počátek nové éry lidských dějin. Podle jemu tehdy dostupných pramenů spočítal, ve kterém roce se Pán narodil. Až o mnoho později se zjistilo, že se o několik let spletl. Mimo jiné byl objeven údaj o tom, že Herodes Veliký zemřel již v roce 4 př. Kř.; Ježíš se tedy musel narodit o něco dříve. Dnes se odhaduje doba Ježíšova narození mezi léty 7-4 (zde je asi lépe napsat „před naším letopočtem“). Křesťanský letopočet už byl ale dávno zaužívaný a nebylo možné ho měnit.

To vše uvádím spíše pro zajímavost či jako připomenutí. Daleko důležitější je sku-

tečnost, která na přesném roce Kristova narození nezávisí. Ježíšovým příchodem na tento svět skutečně začala úplně nová epocha lidských dějin. Nejen historicky, ale především duchovně. V Ježíši Bůh vstoupil do našeho světa a také do našeho času. Ne nadarmo o Velikonocích – při žehnání velikonoční svíce – kněz pronáší slova: „Kristus včera i dnes, začátek i konec, alfa i omega, Kristus je Pán všech věků, on vládne dějinám, jeho je království i moc i sláva po všechny věky věků. Amen.“

Vánoce nám – mimo jiné – připomínají, že Ježíš je skutečný Pán světa i vesmíru, Pán nade vším živým i Pán veškerého času.

„Anno Domini“ znamená „Léta Páně“ či volněji „v roce našeho Pána“

Zanedlouho vstoupíme do nového roku. Nevíme nic o tom, co nás čeká. Jednu jistotu ale máme: Ježíš je Pánem i tohoto dalšího roku našeho života. On je věrný; bude nám nablízku ve všem radostném i v tom, co bude náročné. Touží po tom, aby nás mohl doprovázet, přinášet nám spásu, pokoj a odpuštění.

Stojíme o to i my? Dokáže-me mu to upřímně říci?

o. Petr

PŘEJEME SVĚTLO
A RADOST,
TAKY OCHOTU
SVĚTLO HLEDAT
A ASPOŇ OBČAS
TÍM SVĚTLEM BÝT.
POŽEHNANÉ
VÁNOCE

PŘEJE
REDAKČNÍ RADA

PF 2024

Žijeme ve světě, který je Božím darem,
i když dnes prožívá silné napětí mezi vnímáním pravdy a lži.
Do této zóny chaosu a strachu se rodí malé Boží dítě,
které nám skrze nevinnost sděluje, že strach sice může naplnit svět,
ale nemá naplnit naše srdce. Lékem proti strachu je vděčnost.

Kdysi paní Kohnová darovala na Vánoce svému zeti dvě drahé kravaty.
Při další návštěvě si zeť samozřejmě jednu z nich uvázal.
Již od dveří si ho tchyně měřila pohledem a povzddechla:
„Ach! A ta druhá se ti nelíbila?“

Vnímat věci z té krásnější a lepší stránky
a neztratit schopnost být vděčnými je darem Božího dítěte.
Vděčnost nesrovnává, vděčnost se raduje.

Požehnaný nový rok přeje

+ Pavel Konzbul

Pavel Konzbul
biskup brněnský

SVOU RUKOU, PANE, O SRDCE NAŠE KŘÍSNI
JAKO O KŘEMEN, AŽ JISKRY ROZLETÍ SE
DO VŠECH STRAN A ZAPÁLÍ, CO HOŘET MÁ.
AŽ NEBE NAŠICH DNŮ SE ROZZÁŘÍ, ABYCHOM NEZTRATILI
CESTU K BETLÉMU, KDE TY NÁS ČEKÁŠ VYTRVALE.
PAK BUDE BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ MEZI NÁMI PŘÍTOMNÉ...

Godzone Tour

V tomto roce se uskutečnil již patnáctý ročník evangelizačního projektu Godzone, který letos zavítal i do nám blízkých měst jako je Zlín a Brno. A právě do Brna se z naší vesnice vypravil rovnou celý autobus. Někteří se ještě navíc dopravili po vlastní ose a nakonec se nás na místě sešlo okolo čtyřicítky.

Tento projekt je cílen především na mladé, ale snaží se oslovit všechny lidi, a to zároveň i ty, kteří Boha neznají. Propojuje se zde modlitba, hudba, zpěv (dokonce i rap☺), tanec, divadlo, svědectví. V průběhu večera se chválilo, prosilo, děkovalo, roztímalo a otvírala se témata jako: „ticho“, podstata důležitosti společenství a zvláště „strach“. Letošním mottem bylo „Nebojte se“. Vyslechli jsme také několik svědectví a osobních zkušeností.

Někteří z nás byli na Godzone poprvé, pár z nás se nadchlo po loňském zážitku a jiní už absolvovali ročníků více. Pro všechny to ale byl krásný večer a v rozmanitosti programu si každý našel to své.

Lucie Horáková

Pane, ať vidím správně

Letošní adventní duchovní obnova proběhla 1. a 2. prosince. Co a jak znamená správně duchovně vidět, nám přiblížil o. Jiří Kaňa.

Již při mši mluvil o tom, jak je důležité uchovat si svobodu v tom, co chci vidět. Je potřeba vybírat si, na co se budu dívat a mít čas přemýšlet o tom, co vidím, abychom pak neměli v hlavě zmatek. A my tak často sledujeme svět očima druhých. Vidět dobře není jednoduché. Často nedokážeme vidět, co druzí potřebují, nebo proč jednají tak jak jednají. Pak vznikají nedorozumění. Proto je pro nás důležitá svátost smíření, která očišťuje duši od hříchu, a mše svatá, která nás posiluje, a my jsme pak schopni dobře vidět a víc chápat druhé.

Při první přednášce jsme se zamýšleli nad podobností o deseti družičkách, které čekaly se svými lampami na ženicha. Pět z nich bylo prozíravých a vzaly si olej do svých lamp. Prozíravé si řekly: Jdeme tam kvůli ženichovi, ne abychom byly středem pozornosti. Pošetilé se krášlily a myslely na sebe. Až pozdě si uvědomily, že ony samy neměly zkrášlovat svatbu, ale měly na ni svítit. Dávaly se pouze na danou

chvíli. Prozíravé byly schopny vidět dopředu. Aby ženicha přivítaly, dokázaly se pokořit, ustoupit do pozadí. V jejich srdci měl přednost ženich, a ne ony samy. Správně vystihly své poslání.

Poslání každého člověka je být světlem. Je potřeba být zapálený, aby z nás zářilo světlo. Nezáleží na tom, jestli jsme mladí nebo staří, jak vypadáme, jestli jsme uznávaní, nebo ne. Neexistuje člověk, který by nemohl mít v srdci dobrotu a lásku. Zářit může každý. To nám o. Jiří názorně ukázal na dvou hořících svíčkách - jedna byla pokroucená a druhá byla hezká, dekorativní, ale obě vydávaly stejné světlo.

My dáváme důraz na to, jak vypadáme, co o nás druzí říkají. Pokud nám někdo nadává, neocení nás, můžeme ho začít nenávidět a nenávisť světlo v srdci zhasíná. Mým úkolem je svítit. To je to nejdůležitější v mém životě. Ne-nech si ukrást ve svém srdci světlo a dobro. Bez ohledu na to, co na tento způsob života říkají druzí.

Ježíš nás vybízí, abychom se nebáli. Většinou když máme strach, tak je to strach z budoucnosti. Bůh pro nás nechce nic zlého. Důležitá je každodenní modlitba, účast na mši svaté.

V sobotu jsme se zamýšleli nad úryvkem Lukášova evangelia, kde se Ježíš setkává se slepým člověkem, kterého se ptá „Co chceš?“ Proč se Ježíš ptá? Vždyť ví všechno. A může všechno. Požaduje, abychom mu řekli, co chceme, protože neudělá nic, co mu nedovolíme. Bůh ctí lidskou svobodu. Svoboda je základem lásky. Bůh pomáhá tomu, kdo o jeho pomoc stojí. Koná v našich životech, když mu to dovolíme. Modlitba je klíčem k našemu srdci. Učme se v ní říkat Bohu ano. Dovol Bohu, aby ti pomáhal, uzdravoval, proměňoval. A když se modlíme za druhé, prosme nejdřív o to, aby otvírali svá srdce Bohu, aby oni sami pozvali Ježíše, který jim chce pomáhat.

Važme si toho, že nás Bůh poslal do této doby a dal nám milost být světlem.

*přípravila B. Bílíková
a A. Tlachová*

Jak nám bylo v Břežanech krásně

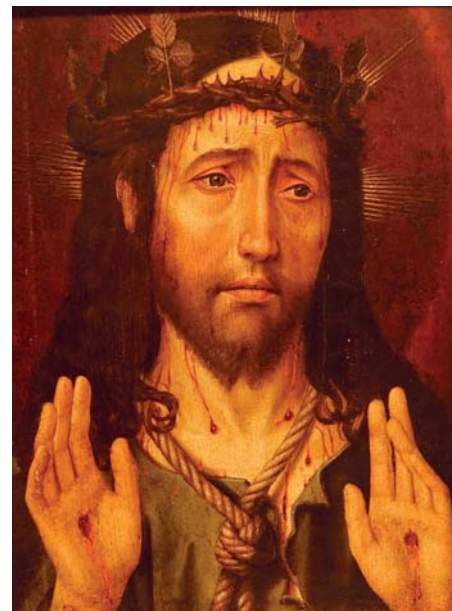
Již po několikáté jsme v nedělní podzimní podvečer vyrazily s otcem Petrem do Břežan u Znojma, kde sídlí kongregace sester svaté Hedviky.

Program letošní obnovy byl opravdu pestrý a bohatý. Společné modlitby, mše svaté, adorace, zamyšlení nad knihou Přísloví...

Tématem letošní obnovy byl verš ze žalmu 27 „Hleďte mou tvář“. Otec Petr nám předložil pět známých obrazů, kde byla znázorněna Ježíšova tvář. Společně jsme se nad těmito obrazy zamýšlely.

1. obraz: Ježíšova únava a osamělost (*viz obraz vpravo*) – při pohledu na obraz si můžeme pokládat otázku, jak se umíme vypořádat se samotou.

2. obraz: Ježíš povolává Matouše za apoštola – Ježíš každého z nás volá a zve, abychom ho následovali.

3. obraz: Kristus se sklání k učedníkům a umývá jim nohy – dokážeme s ochotou sloužit lidem, i když je to únavné či ponižující?
4. obraz: Ježíš před veleknězem – tento obraz od holandského malíře mě nejvíce okouzlil, Ježíšova tvář vyzařuje pokoj, trpělivost a smíření s tím, co má přijít.

5. obraz: Ježíšova tvář (*viz obraz vlevo*) – na tomto obraze ze 14. století je zachycena tvář vyjadřující to, co všechno pro nás vytrpěl.

Duchovní obnova byla velmi inspirující, pestrost názorů obohacující a plná uvědomění, že Ježíšovu tvář můžeme vidět den co den kolem nás.

A co v Břežanech opravdu chybělo: jak by řekl Václav Havel „blbá nálada“!!!

Být mezi dobrými ženami bylo pro mě ctí, přišťe na shledanou.

M. Bušková

Cesta za polární kruh

Vzpomenete si, kdy jste naposledy strávili alespoň dva dny bez telefonu, internetu, muziky či televize? Co potom tak dva, tři týdny?

Teď se spolu vrátíme trochu v čase k teplému létu, kdy si většina z nás plánovala dovolenou. Troufnu si tvrdit, že představa byla moře, maximálně hory v našich zeměpisných šířkách pro ty aktivnější.

Já měla taky jasnou představu o tom, jak chci strávit svou dovolenou. Za polárním kruhem. Se stanem, vařičem a všemi věcmi na zádech. Chtěla jsem vyrazit na KUNGSLADEN.

Trvalo to asi rok, než všechno klaplo, ale podařilo se a jde se na to.

Na letišti udělat ze dvou batohů jeden odbavený – zbytek prostě nějak pronést do letadla. Letadlo Vídeň – Stockholm. Ze Stockholmu se stopem dostat na sever do osady Abisko, kde je oficiální začátek treku. Cesta na start trvala dva dny a zdolaly jsme při tom cca 1500 km stopem. Teď už stojíme v dešti na začátku cesty a přemlouváme se v takovém počasí vyrazit. Přece jenom v teple infocentra je dobře.

Kungsladen je dálková trasa na severu Švédska daleko za polárním kruhem. Trasa je zapsaná na seznamu nehmotného dědictví UNESCO a vede přes území Laponska. Říká se, že zde můžete zažít jednu z posledních pravých divočin v Evropě. Celá trasa má cca 420 km a musíte na ni překonat několik jezer pomocí motorových člunů – za ty ale zaplatíte stejně jako za týdenní dovolenou v Egyptě. Tyto přejezdy se týkají zejména spodní části trasy. My jsme zdolaly cca 150 km v severní části, takže jsme za lodičky neplatily, ale brodily jsme se po kolena v ledovcové vodě nespočetněkrát. Na celé trase není mobilní signál a jediné spojení s civilizací je prostřed-

nictvím nouzových satelitních telefonů, které jsou rozmístěny na nejméně frekventovaných úsecích. V celém Švédsku můžete stanovat prakticky kdekoli – pouze s pár výjimkami jako je např. národní park. Na trasu se doporučuje vyrazit až v druhé polovině srpna, a to hlavně kvůli obrovskému množství komárů, kteří žijí v mokřadech podél trasy. Z trasy nelze libovolně sejít. Na většině treku je civilizace vzdálená i 50 km, takže je dobré

si předem rozmyslet, kam až chcete dojet, a hlavně nepřecenit své síly a zdroje (potravin a u lodiček i peněz – ale slyšela jsem, že berou i karty 😊). Těch záchranných vrtulníků jsme bohužel taky pár viděly.

Po úvodní fotce u názvu cesty jsme vyrazily. V době, kdy jsme byly na cestě my, byl polární den. Výhoda byla, že tu baterku, co jsem nabíjela ještě na letišti, jsem vůbec nevybila. 😊 Nevýhoda, že ty klapky na oči, co jsem si chtěla vzít, a nakonec nevzala, bych fakt využila. První dvě noci jsem nemohla spát. První noc z části proto, že se nám nechtěl stavět stan v dešti a ustlaly jsme si v přístřešku přímo u cesty, a z části proto, že prostě ve dne se přece nespí. Co na tom, že den je tu teď 24 hodin.

Každý den začínal a končil stejnou rutinou. Vstát, uvařit čaj a vodu na ovesné vločky, všechno sbalit a večer zase všechno rozbalit, uvařit čaj a vodu na těstoviny. To mezi tím ovšem stejné nebylo nikdy. Každý den se krajina měnila. Jeden den jsme šli polárním tajgou, druhý zase přes kamenitá pole, další se proti nám tyčily skály jako z Pána prstenů, kde nahoře byl ledovec. Ten pocit, když stojíte po kolena v ledovcovém jezírku a „koupete se“ a přitom se díváte, jak vám do jezírka přitéká voda z ledovce, je k nezaplacení. Něco jako když si sednete do vany po dlouhém únavném dni a napouštíte si vodu. Pouze ten teplotní rozdíl je výraznější. 😊 Příroda je tam krásná a neustále něco obdivujete. Ale její sílu si opravdu uvědomíte, až když sedíte v maličkém stanu uprostřed ničeho, daleko od civilizace a satelitního telefonu a ze všech stran do vás buší vítr a déšť a jste si jisti, že pokud byste v tom stanu neseděli i s krosnami, tak určitě odletí.

Je úžasné si občas znovu uvědomit, jak málo nám vlastně stačí k životu. Ano, auta, telefony, hromada dalších věcí nám život

bezesporu ulehčují a vzdávat se jich by byla hloupost. Myslím ale, že každý by se měl jednou za čas vystavit takovému „nekomfortu“ a zase si uvědomit, jaké máme obrovské štěstí, že můžeme žít tady a teď. I když nebo právě proto, že máme někdy pocit, že situace, kterou prožíváme, může být bezvýhodná, že ji nezvládneme. Zvládneme. Po bouřce vždycky vysvitne sluníčko.

Krásné Vánoce všem.

Monika

Výstava rodinných betlémů

První adventní vikend se na Orlovně uskutečnila výstava rodinných betlémů. Vystaveno jich zde bylo více než padesát. Největší pozornost upoutal pohyblivý betlém Petra Hubáčka. Ten zrekonstruoval a zapůjčil pan Vlastimil Straka, za což mu mnohokrát děkujeme. V sobotu v rámci akce bylo možné vytvořit si vlastní adventní věnec, upéct perníčky, vyplnit kvíz nebo si ozdobit vánoční svíci.

Za organizaci akce děkujeme Šikovným packám, jmenovitě Janě Bačové, Zuzaně Hromkové a Zdeňce Kaňové.

připravil J. Košutek

PODĚKOVÁNÍ

CHCEME JMÉNEM CELÉ NAŠÍ RODINY MOC PODĚKOVAT ZA VELKOU PODPORU, KTERÉ SE NÁM DOSTÁVÁ, ZA VAŠE MODLITBY, PŘÍMLUVY, ODSLOUŽENÉ MŠE SVATÉ ZA NAŠI DCERKU, SLOVA POVZBUZENÍ. MOC NÁM TO POMÁHÁ A POSILUJE NÁS TO. DĚKUJEME TAKÉ MLÁDEŽI, KTERÁ NA NÁS MYSLELA PŘI POUTI DO LISABONU, JONÁŠI FATĚNOVI, KTERÝ NÁM Z LURD PŘIVEZL VODU A LUCII ROBKOVÉ ZA KAPESNÍČEK S KAPKAMI Z JEŽÍŠOVY SOCHY V MEDJUGORJE. DĚKUJEME DĚTEM I DOSPĚLÝM ZA RŮZNÉ MILÉ DÁREČKY A POZORNOSTI. JE TO PRO NÁS VELKÁ POSILA A JSME ZA TO VDĚČNÍ.

RODINA VRBOVSKÁ

Nebojte se poprosit o modlitbu

Před necelými třemi roky zjistili lékaři u mé tchýně neoperovatelný nádor na plicích, který se snažili léčit nebo alespoň zpomalit jeho další růst ozařováním a biologickou léčbou. Bohužel se to zhoršilo a rakovina se šířila dál celým tělem.

Vzáří k nám měla přijet na hody manželova rodina, jenže před obědem nám volali, že tchýně bolestí nemůže vstát z postele, že je to špatně a neprijedou. Za týden na hodky se podařilo tchýni přijet, chtěla moc vidět děti v kroji. Věděla, že je to naposledy.

Pak se to jen zhoršovalo. Manžel přijel z jedné návštěvy a říkal, že bychom se měli jet celá rodina rozloučit, čemuž jsme nechtěli věřit. Mysleli jsme, že trošku přehání (když to člověk nevidí, tak se někdy těžko věří). Jenže opak byl pravdou. V sobotu jsme tam všichni přijeli a byli jsme v šoku, když jsme viděli, jak tchýně, vždycky plná života, si teď nemohla ani sama sednout. Kvůli lékům už nemohla moc mluvit a bylo jasné, že odchází. Ještě než jsme tam vyjeli, tak se můj manžel snažil zajistit kněze, ten ale kvůli pohřbu nemohl přijet. Jenže tchýně po naší návštěvě už přestávala komunikovat a už jen spala. Proto se návštěva kněze domluvila na pondělí.

Měli jsme strach, jak dlouho tchýně ještě vydrží. Tak jsem v pondělí ráno poslala SMS svým nejbližším, jestli by se mohli modlit, že kněz má přijít v 16:30 a moc bychom si přáli, aby se podařila aspoň zповěď. Oni poté, s mým svolením, rozeslali SMS svým známým, společenstvím atd. V tu dobu se volalo na modlitební SOS linku a i na

duchovní obnově maminek v Břežanech při mši svaté v tu hodinu mysleli i na tento úmysl. Později jsme zjistili, že se modlilo opravdu hodně lidí. Díky modlitbám se stalo, že když manžel přišel za maminkou v 16:15, vůbec nereagovala, spala. Ale v 16:30 při příchodu kněze začala mluvit, úplně se probrala a vykonala svatou zповěď a přijala sv. přijímání a na konci řekla: „Díky Bohu.“ To byly jedny z jejích posledních slov, co řekla, než zase upadla do spánku a odešla na věčnost. Vnímali jsme to jako zázrak, jen díky modlitbám se to podařilo, za což jsme moc vděční.

Jakmile odešla, tak jsem volala švagrově a ona říkala: „Ona se na nás tady blaženě usmívá.“ To byl pro nás důkaz, že odešla smířená s Bohem a pokojem v srdci. Věřím a modlím se, abychom se u Pána všichni zase jednou setkali.

A díky modlitbám šel tchán v den pohřbu k první svaté zповědi a k prvnímu svatému přijímání a od té doby chodí pravidelně na mše svaté, což jsme si dlouho přáli.

I když se nedá úplně popsat, co jsme prožívali, citelně jsme vnímali sílu modlitby. Tímto bych chtěla poděkovat všem, kteří se modlili. Síla společenství opět zaznamenala velký zázrak.

rodina Sklenská

Radost z úplných maličkostí

V tomto čísle ukončíme náš seriál rozhovorů s rodinami, které vychovávají děti s postižením. Tentokrát jsme navštívili rodinu Katky a Martina žijících v Josefově. Než se jim narodil Kubík, vychovávali společně už tři děti Matěje a dvojčata Barboru a Martina.

Kubík se narodil v září 2011. Těhotenství probíhalo bez komplikací a všichni se na příchod nového člena rodiny těšili. Při porodu však došlo k vážné komplikaci a než se lékařům podařilo dostat Kubíka ven císařským řezem, zůstalo miminko několik osudných minut bez přísunu kyslíku. V ohrožení byl život maminky i miminka. I když život Katky i Kubíka byl díky profesionálnímu přístupu lékařského týmu zachráněn, Kubík utrpěl těžkou dětskou mozkovou obrnu.

Ihned po oživení byl v inkubátoru převezen na neonatologii do Brna a pro příjem potravy mu byla zřízena sonda. Manželům se změnil život... ale víra, že všechno dobře dopadne, zůstala. Denně navštěvovali Kubíčka v nemocnici a po měsíci a půl si ho s radostí odvezli domů a od té doby mu věnují maximální možnou péči.

Jaké byly začátky?

Moc si z toho období nepamatují. Má jediná myšlenka byla, co bude s Kubíčkem. Ale on byl od samého začátku bojovník. Možná to bylo dáno i tím, že byl donošený. Hned, jak mě pustili z nemocnice, začala jsem za ním s manželem jezdit denně do Brna.

Naději nám udržovaly „maličkosti“, například když Kubíčka začali krmit přes sondu mým mlékem a on ho přijal. To byla obrovská radost. Nebo zavolali, ať

mu přivezeme malého plyšáka, aby měl u sebe něco z domu. Chytali jsme se každého pozitivního znamení. I když vždy bylo ve vzduchu to lékařské ALE, nevíme, co bude zítra...

Věřím, že v těch prvních týdnech pomohlo i to, že jsme za ním s manželem denně jezdili, že nás Kubíček cítil, dotýkali jsme se ho, mluvili na něho.

A co pak doma?

Než jsme odjeli z nemocnice, naučili nás, jak se o Kubu starat. Poučili nás,

co všechno by nás mohlo čekat. Vybavili nás různými pomůckami, abychom nebyli úplně bezmocní. Manžel denně visel na internetu a zjišťoval, co se vlastně dělá s postiženým dítětem... Dnes už je to jiné, ale před dvanácti lety těch informací, které úplně na začátku dostaneš, ještě nebylo tolik k dispozici.

Postupně se stav Kubíčka zlepšil?

Od začátku jsme ho nosili na rukách, snažili jsme se být s ním stále v kontaktu. Později nám fyzioterapeuti potvrdili, že bylo dobré, že jsme se mu tolik věnovali. Stále jsme vyhledávali lékaře, kteří se věnují dětem s tímto postižením. Navštívili jsme neurologa v Českém Těšíně, který nám poradil s užíváním léků a díky kterému se stav Kubíčka výrazně zlepšil. Nebo jsme našli specialistu v Ostravě na takzvané Bobath cvičení, které takovým dětem pomáhá. Tam nás zase poslali do Fakultní nemocnice v Ostravě na gastroenterologii, kde se Kubíčkovi od malinka stará o sondu a speciální stravu výborná paní doktorka.

Máte ještě naději na zlepšení Kubíkova stavu?

Po fyzické stránce už dál ničeho nedosáhneme. Co víme, jeho psychický vývoj je mnohem lepší než fyzický. Dnes dokáže sedět ve speciální židličce, nebo ve speciálním kočárku. Je spastický (zatuhlý), takže s ním musíme cvičit a polohovat ho. Umí v podstatě používat jen ručičky – sice neohrabaně, ale chytá si hračky a taky nás umí pohladit ☺. Dlouhodobým zkoušením jsme zjistili také, čím ho krmit. Takže má své speciální nutriční drinky a to, co jeho tělo přijímá bez problémů, to mu vaříme ve formě mixované stravy. Bohužel je to složitější, protože strava přijímaná son-

du přímo do žaludku se tráví jinak než ta klasická.

A jaký Kubík je?

Je roztomilý. I když se neusmívá, dělá ksichtíky a je miloučký. Naučil se komunikovat po svém, odpovídá formou zvuků.

Už od malinka jsme měli pocit, že postupně začíná reagovat na to, co říkáme. Později jsem mu ukazovala knížky a bylo vidět z reakcí, že začíná chápat... uvolňoval zatnuté ručičky... viděli jsme posun. Už od té doby mám pocit, že někde vevnitř žije zdravý člověk, který je uzavřený v nefunkčním těle.

Jak jste na začátku zvládli péči o starší tři děti?

O starší děti jsme se starali, jak nejvíce to šlo. Nechtěli jsme, aby jim naše pozornost chyběla. I když jsme přitom Kubíčka drželi na rukách, věnovali jsme se jim. Problém byl ze začátku, kdy jsem s Kubíčkem hodně času trávila po nemocnicích.

Jak to celé bere manžel?

Bez něho by to vůbec nešlo. Jsme sehraní. Myslím, že je jen málo takových mužů, jako je on. Denně jsme se společně starali o čtyři děti, z toho o jedno těžce postižené. Už si nemusíme nic říkat, víme, co je potřeba udělat a fungujeme podle Kubíčkovy „rozvrhu“.

Oba nás to změnilo. Naučilo nás to spolupracovat. Ale určitě nás to stmelilo dohromady. Uvědomila jsem si díky tomu, že tohle vydrží skutečně jen ti, kteří mají pevný základ v tom, že se mají doopravdy rádi.

Kdo vám od začátku s Kubíčkem nejvíce pomáhal?

Rodiče mi vždy byli a jsou velkou oporou.

Ty jsi to vlastně měla náročné už od začátku, rok po Matějovi se vám narodili dvojčata....

Ano, bylo to spíš, jako bychom měli trojčata. Pomáhala celá rodina z obou stran. Nikam jsem s nimi nemohla jít sama, všichni tři byli malinkatí, v plenkách.

Ted' oba s manželem chodíte do práce, přitom Kuba vyžaduje celodenní péči, kdo ti pomáhá?

Máme dvě osobní asistentky a k tomu třikrát týdně chodí do stacionáře Vlastovka. Bohužel je často nemocný a potřebuje péči – bez asistentek bychom nemohli fungovat.

Jste ve Vlastovce spokojeni?

Jsmo. Ze začátku jsem Kubu vozila do Kyjova, kde chodil do školky a nastoupil tam i do školy, líbilo se mu tam. Jen dojíždění do Kyjova bylo pro mě po čase dost náročné, tak jsme ho po pěti letech převedli do stacionáře, kde má i školu. S jejich péčí jsme spokojeni. Moc se těšíme, až budou v nových prostorách, kde bude více možností pro rehabilitaci dětí i lepší zázemí pro péči.

Máš čas na sebe?

Nemám. A nemáme na sebe čas ani s manželem. A začíná mě to dohánět, tak se snažím s tím něco dělat. Jsem typ člověka, který prostě jede, dokud to jde... ale sil postupně ubývá.

Jak to vlastně řešíte, když chcete jet na dovolenou?

No, to byla jedna z věcí, kterou jsem si na začátku taky představit neuměla, ale můj muž vždycky zavelil, na dovolenou se prostě pojedle!

První roky s námi jezdili moji rodiče. Pomáhali nám, věnovali se starším dětem nebo přechytili Kubu. Složitější to bylo s balením kufrů... jednoduše musíš vzít úplně všechno. Přirovnala bych to k tomu, když jezdili na dovolenou šlechtici. Jeli jsme my a za námi povoz s kuframa. (směje se)

Letos poprvé jsme na dovolené nebyli. Neměla jsem sílu se balit. Doma máme pro péči o Kubíčka vytvořené zázemí a svůj klid, o to je to na dovolené náročnější, ale samozřejmě změnu prostředí aspoň jednou za rok potřebujeme ☺.

A kde si dobíjíš baterky?

Mám ráda svoji práci. Ale jinak hledám, kde tu sílu brát. Kubík je dvacetičtyřhodinová šichta. Vstávám k němu i v noci bez ohledu na to, jaký den v týdnu je. Je to únavné.

Máš čas na nějaké koníčky?

Ne. Jediné, co mám, je čtení. Bez knížky neusnu, to mi zůstalo. Mám moc ráda detektivky, dostanu se do jiného světa.

Jak to máš ve vztahu s Bohem?

Říká se, že Bůh nakládá tolik, kolik ví, že uneseš. Nikdy jsem Bohu nic v duchu nevyčítala, ale často jsem se ho ptala, proč myslí, že zrovna já toho tolik unesu? Časem mi hodně pomohlo a povzbudilo mě, když jsem se dozvěděla, kolik lidí se za nás s Kubíčkem na začátku modlilo. Věřím, že ta síla proseb a myšlenek za nás nám pomohla. Říká se, že děti si vybírají rodiče, věřím, že si nás Kubík vybral.

Kdyby se stalo něco podobného jiným lidem, co bys poradila, jak povzbudila?

Přijít svoje dítě, takové jaké je, a takové

ho milovat. Bez toho ten človíček nemůže fungovat a už vůbec ne se nějak dál rozvíjet.

Jak se mají starší děti, co ted' dělají?

Matěj studuje filozofickou fakultu v Brně, Barunka pracuje jako zdravotní setra v nemocnici a u toho studuje vysokou školu a Marťa dostudoval polygrafickou školu a začal pracovat v tiskárně, což je fajn.

Jsou Vánoce, měla bys nějaké přání?

Jedno mám, pro sebe nic, ale přála bych si vědět, co by Kubíčkoví udělalo radost, co cítí. Děti i manžel mi řeknou, co by je potěšilo, ale on to neřekne.

Co tě Kuba naučil?

Naučil mě obrovské... skutečně obrovské trpělivosti, pokoře. Díky němu a díky životu, jaký žijeme, cítíme mnohem víc lásky, máme jiný pohled na život, na vztahy, na lidi... Úplně to převrátilo můj hodnotový systém. Naučil nás radovat se z úplných maličkostí a naučil nás hodně o vztahu

k dětem. Vždycky jsme se báli, aby to ostatním třem dětem něco nevzalo... ale naopak, i oni říkají, že jsou obohaceni. Jsem na ně velice pyšná, jak si vedou, jak se jim daří, jak jsou skvělí... a věřím, že je to i tím, že ví, že jsme tu den co den pro ně a že jsme je měli všechny vždycky stejně rádi.

Děkujeme Katce za otevřený, velmi emotivní rozhovor a upřímné odpovědi. Přejeme jí i manželovi, aby dokázali najít zdroj nové síly a energie a celé rodině přejeme požehnané prožití Vánoc.

Poznámka autora ke končícímu seriálu:

Jsou rozhovory, které absolvujete se zatajeným dechem, s obdivem nad tím, jak silná osobnost před vámi sedí. A právě takový byl celý seriál. Všem rodinám, které dokázaly najít sílu rozkrýt své pocity a zprostředkovat nám nahlédnutí do úplně jiných starostí než běžně prožíváme, upřímně děkujeme!

přípravila A. Červenková

Modlitební společenství naší farnosti

**Dalším modlitebním společenstvím, které představíme,
je manželské modlitební společenství.**

TAK TROCHU JINÉ SPOLČO

Naše společenství vzniklo na jaře roku 2013 s úmyslem založit manželské společenství z řad účastníků právě dokončeného Kurzu obnovy v Duchu svatém. Mezi absolventy tehdejšího ročníku totiž patřilo

i několik manželských párů, které si přály navázat na společně započatou duchovní cestu. Přidali se i absolventi z předchozích kurzů a společenství čítající 7 rodin bylo na světě. A protože náš počet přesně odpovídal dnům v týdnu, rozdělili jsme si jednotlivě

dny a každý den se všichni členové modlili za tu příslušnou rodinu, které ten den patřil.

Aktivních členů bylo 12. Dva partneri se sice do společenství nezapojovali, své polovičky však vždy podporovali a případných nemodlitebních setkání se účastnili také. Takových možností však nebylo mnoho. Nikdy jsme nepatřili mezi společenství, která pořádají společné výlety, víkendové výjezdy či jiné akce. Za celou dobu trvání jsme uspořádali tři táboráky a asi dvě vánoční setkání s malým občerstvením. Narozeniny či jiné příležitosti jsme neslavili, dárky si nedávali. Na pivo jsme šli, co si pamatují, jen jednou, když byla farní učebna obsazená. ☺ Naše setkání byla, až na ty malé výjimky, za účelem společné modlitby, při kterých jsme rozjímal nad Písmem a předkládali Bohu naše chvály, díky a hlavně prosby. V žádném případě jsme však nebyli příliš striktní a horliví a vždy jsme určitou část věnovali i rozhovoru a „klábosení“. Mnohdy i delší než modlitbě.

Postupem času se ale naše řady začaly pomalu ztenčovat a pravidelně se nás scházelo méně a méně. Nezdá se, že

že se setkání vůbec neuskutečnilo. Možná určitou negativní roli v tom sehrál i den v týdnu, který jsme si určili pro setkávání, a to třetí neděle v měsíci. Zpočátku se zdálo ideální věnovat společně modlitbě právě „Den Páně“. Ale později se ukázalo, že není vždy jednoduché skloubit nedělní rodinné programy, výlety a oslavy s pravidelným modlitebním setkáváním. Zvláště, když bylo potřeba u malých dětí zajistit i hlídání, aby mohli oba partneri. A naše společenství se skládalo převážně z rodin s malými dětmi, kterých navíc postupně přibývalo. Nejvíce však do našeho společenství zasáhlo období pandemie, po jehož skončení se počáteční pravidelnost už nepodařila obnovit. Nynější četnost setkávání je velmi nízká. Přesto naše společenství zcela nezaniklo. Víme o sobě a čas od času některý ze zbývajících členů dá podnět ke společné modlitbě. Jsme si vědomi, že tímto rozhodně nejdemo příkladem a pochvalu bychom za to nezasloužili, ale jsem přesvědčena, že Bohu stačí i málo a že i malé krůčky vedou na cestu k Božím království.

Marcela Červenková

Kaplička Nejsvětější Trojice

Je umístěna na konci obce, na vyvýšeném zatravněném místě mezi lípami, po pravé straně silnice vedoucí na Starý Podvorov, v horní části obce zvané Kopánky. Je obrácená směrem do vsi.

Na místě dnešní kapličky stávala kaplička původní, taktéž zděná, obilena a oplocená. Kdo ji nechal postavit, se neví. Jan Bílek „Zeman“ (č. p. 182) ji nechal zbořit a po-

stavit novou jako díkůvzdání za požehnání úrody a za zdraví celé rodiny. Stavitelem byl mistr zednický František Esterka. Byla posvěcena na svátek sv. Petra a Pavla v roce 1933. Při svěcení byla hrozná bouře.

Kaplička je obdélníková stavba s odsazeným pětibokým závěrem, na jehož zadní horní části je letopočet výstavby a monogram objednavatele. Průčelí je na ose

prolomeno hrotitě zaklenutým vchodem. Stěny lodi jsou prolomeny po jednom hrotitě zaklenutém okně s vitrážemi. Tabulky jsou barevné a zdrsněné motivy květů. Interiér je také hrotitě zaklenutý a obilný, v závěru byla původně nika vymalovaná modře a vyzdobená žlutými hvězdami. Zhruba před deseti lety byla vyličena světle hnědou barvou. Uvnitř niky je polychromovaná dřevorezba Nejsvětější Trojice, kterou zhotovil Ferdinand Štábla, syn hodonínského sochaře a kameníka Fratiška Štábly. Podlaha je pokryta květovanou dlažbou. Stavba je postavena ve stylu pseudogotickém, bylo použito cihel a tvrdé brizolitové omítky - růžové a okrové, střecha je opatřena glazovanou bobrovkou z Poštorenských keramických závodů.

Stavba byla v 80. letech 20. století za duchovního správce o. Josefa Dvořáka stažena ve dvou místech ocelovými lany, protože vlivem okolo projíždějících těžkých aut začala praskat.

V současné době se v neděli o slavnosti Nejsvětější Trojice u kapličky koná pobožnost. Po ní následuje průvod do kostela a svátostné požehnání.

O památku se dříve staraly Růžena Bílková a její sestra Ludmila Tychlerová, po

nich převzala tuto péči Anna Řezáčová, taktéž vnučka zakladatele stavby Jana Bílka. V současné době se o ni stará Marie Válková.

připravila B. Bílková na základě textů diplomové práce F. Kuběny

SLOVO PRO DUŠI

O chlapeci, který s mudrci hledal Mesiáše

Když chlapec viděl, jaké dary ostatní Ježíškovi nesou, byl nešťastný z toho, že mu nemá co přinést. Maminka, když viděla

jeho smutný obličej, darovala mu barevnou tuniku, připravenou pro něho. K tomuto daru mu řekla: „Je utkán z nití a látek, které

jsem dostala od lidí radujících se i trpících.“ Zelenou dostala od novomanželů, kterým pomohla, žlutou od mladíka utiskovaného svým pánem, kterého se zastala. Bílou od ženy, s níž plakala po úmrtí svého dítěte, modrou od vesničana, kterého vyléčila. Každé vlákno připomínalo nějaký životní příběh.

Chlapec vzal tuniku a odcestoval s mudrci. V Betlémě ji předal dítěti, které se usmálo, protože tunika byla krásně barevná, a přitáhlo šustivou látku k sobě. A tak Ježíšek poprvé pocítil v rukou život lidí, cenu jejich radostí i strastí.

Ano, tak to je: Bůh přichází na sebe vzít naše životní osudy, spojit se s námi ve všem a převést nás do svého království. Nechme se jím vést a sami budme také těmi, kteří druhým pomáhají nést jejich starosti a kteří se s nimi i radují.

„Jako milované Boží děti následujte Božího příkladu a žijte v lásce, tak jako Kristus miloval nás... Vy jste kdysi byli tmou, ale nyní vás Pán učinil světlem. Žijte jako děti světla - ovocem světla je vždy dobrota, spravedlnost a pravda.“ (Ef 5)

Vánoce

Vánoce všude! V televizi, na billboardech, ve výkladních skříních, v ulicích, na náměstích, na limonádách, na ponožkách... Člověk aby se bál otevřít sardinky! Z mnohých stran zaznívá, že máme prožívat „vánoční idylu“. Sentiment teče proudem...

Honba za „idylou Vánoc“ však přináší i své hořké plody. Místo vánoční pohody mají paradoxně mnohde navrch stres, nepokoj a smutek. „Rodinné svátky“ jítří bolest lidí z rozpadlých rodin, lidí opuštěných a nezaopatvených. Na vlně Vánoc se veze reklama, obchodníci, politici i kapesní zloději...

Co jsou tedy Vánoce doopravdy? Vánoce jsou dobrou zprávou, že se Bůh v Ježíši Kristu solidarizoval s lidmi. Nenarodil se do žádné idylly. Mocný Bůh přišel jako bezmocné dítě, bohatý Bůh se nechal uložit skoro nahý do jeslí ve chlévě. To vše proto, abychom uvěřili, že nás neohrožuje, nevykořisťuje, že nechce nic pro sebe. To vše proto, abychom uvěřili, že má s námi dobré úmysly a plány. To vše proto, abychom uvěřili, že zná důvěrně

naše životní podmínky, že nám rozumí, záleží mu na nás a má nás tak rád, že za nás vyměnil i nebeskou slávu.

Opravdu Dobrá zpráva je, že Bůh má dobré úmysly i se mnou a s tebou. Záleží mu na tobě, rozumí ti a má tě rád. Neboj se ho proto svými slovy pozvat do svého života. On chce být s tebou v každé tvé idyle i neidyle. V tom spočívají Vánoce.

*z knihy Ve víru víry
připravila M. Červenková*

Židle pro Ježíše

Jeden starý člověk těžce onemocněl. Jeho farář ho šel navštívit. Jakmile vstoupil do pokoje, všiml si prázdné židle, podivným způsobem umístěné vedle lůžka nemocného. Zeptal se jej, k čemu ta židle slouží.

Muž mu se zesláblým úsměvem odpověděl: „Představuji si, že na té židli sedí Ježíš. Předtím, než jste vešel, jsme spolu hovořili... Po mnoho let mi přišlo velice obtížné se modlit. Až jednou mi přítel vysvětlil, že modlitba spočívá v rozhovoru s Ježíšem. Tak si nyní Ježíše představuju sedícího na židli ptoti mně, mluvím na něj a naslouchám jeho odpovědím. Od té doby už s modlitbou žádné problémy nemám.“

O několik dní později přišla na faru dcera nemocného oznámit, že její otec zemřel.

Řekla: „Nechala jsem ho několik hodin samotného. Když jsem se vrátila do pokoje, našla jsem ho mrtvého s hlavou opřenou o prázdnou židli, kterou chtěl mít stále u svého lůžka.“

Modlit se samozřejmě znamená vynaložit čas, darovat se Bohu. Aniž bychom si to plně uvědomili, postupně jsme přijali názor, že konat je důležitější než se modlit.

Pravidelná modlitba ničí domýšlivost. Je snadné uvěřit, že to, co děláme, je mnohem důležitější než to, co jsme. Je snadné zaměstnávat se svým vlastním růstem. Je snadné se podřídit tomuto světu, který vyžaduje výrobu a činnost, dokud nás výroba nepohltní a činnost nevyčerpá.

Rituál modlitby je cvičením srdce. Není zátěží, nýbrž radostným tancem svobody, která nám říká, co vlastní doopravdy má cenu a co je tou jedinou nezbytnou věcí.

*Z knihy Bruna Ferrera
Deset slov o víře*

Jedna mystička 19. století po sobě zanechala tuto modlitbu. „Můj Pane, hvězdy září a oči milujících se zavírají. Každá milovaná je sama se svým milovaným. Já jsem zde sama s tebou!“

V křesťanské tradici existuje hésychastická modlitba, kterou bychom mohli definovat jako „spochinutí v Bohu“.

připravila Mirka Červenková

Řeholní život v České republice Hospitálský řád svatého Jana z Boha – milosrdní bratři

Milí přátelé,

v tomto díle si představíme další řeholní společenství ze skupiny žebravých řádů, a to Milosrdné bratry. Tento řád je u nás známý především díky brněnské nemocnici „U Milosrdných“. V našem seznamu řádů (1-2020) jej sice nemáme uvedený, ale něco si o něm řekneme vzhledem k tomu, že jeho působíště máme takřka „za humny“.

ŽEBRAVÉ ŘÁDY

Milosrdné bratry řadíme mezi **žebravé řády**, nazývané také **mendikanti**. Jsou to řády, které se zřekly vlastnictví nejen na úrovni jednotlivců, ale i společenství jako celku (řádu). Na rozdíl od nežebravých řádů **nedisponují pozemkovým ani jiným majetkem k zabezpečení provozu svých klášterů** a jsou **závislé na vlastní práci a darech dobrodinců**. Kláštery žebravých řádů vznikaly od počátku 13. století. Specifikem tohoto řádu, jak napovídá jejich plný název, je působení v oblasti **zdravotnictví a sociální péče**.

Vznik a rozvoj

V roce 1540 založil ve španělské Granadě svatý Jan Ciudad, nazývaný pro lásku k Bohu a k bližním „Jan z Boha“ (1495 Portugalsko - 1550 Granada), nemocnici. Shromažďoval zde nemocné a trpící a staral se o ně. Svatý Jan sám asi neměl v úmyslu založit řád. Když mnozí laici i duchovní viděli, s jakou láskou pečoval o trpící, nabídli mu svou pomoc. Až nějaký čas po jeho smrti - roku 1572 - papež Pius V. *bulou Licet ex debito* schvaluje Bratrstvo Jana z Boha. Dne 1. října 1586 pa-

pež Sixtus V. bulou *Esti pro debito* povyšuje Bratrstvo Jana z Boha na náboženský řád Milosrdných bratří svatého Jana z Boha (OH). Nový řád se rychle šíří do Portugalska, Itálie a do Jižní Ameriky. První řádová kapitula se konala v roce 1587 a prvním generálním představeným se stal Petr Sorianus. Řád přijal řeholi svatého Augustina.

Kníže Karel I. z Lichtensteina poznal Milosrdné bratry v Itálii a přivedl je 10. února 1605 na své panství do Valtic na jižní Moravě do nově zřízeného konventu sv. Augustina. Ten se stal základem rakousko-uherské provincie. Konvent ve Vídni byl založen v roce 1614 a potom byly zakládány další konventy v Rakousku, Německu, Maďarsku, Polsku, Rumunsku a v dalších zemích. V Praze Na Františku (kostel sv. Šimon a Juda) vznikl konvent roku 1620, v Novém Městě nad Metují (kostel Narození Panny Marie) roku 1692, v Prostějově (kostel sv. Jana Nepomuckého) v roce 1739, v Kuksu (kostel Nejsvětější Trojice) roku 1744, v Brně (kostel sv. Leopolda) roku 1747, v Letovicích (kostel sv. Václava) roku 1750 a ve Vizovicích (kostel Panny Marie Matky dobré rady) v roce 1781. V té době se také řád rozšířil do všech světadílů. V roce

1919 rakousko-uherská provincie zanikla a vznikly samostatné provincie v jednotlivých nástupnických státech. Československá provincie se v roce 1939 rozdělila na českomoravskou a slovenskou.

V letech 1919-1940 se řád rozvíjel počtem členů i činností, zvláště na poli charitativním a ve zdravotnictví. S nástupem doby komunismu bylo Milosrdným bratřím zakázáno v nemocnicích působit, nicméně někteří z nich si své povolání uchovali. Po revoluci začali s obnovou svého působení.

Organizační struktura

Generální představený řádu sídlí v Římě. Domy jsou samostatné a v jednotlivých zemích tvoří provincie. Provinční představený českomoravské provincie sídlí v Brně.

Charakteristika

Hospitálský řád svatého Jana z Boha (Ordo Hospitalarius S. Joannis de Deo) je tvořen hlavně laickými bratřimi, kteří se zasvěcují službě nemocným. Heslem Milosrdného bratra je latinské „Per corpus ad animam“, tedy „Tělem k duši“. Toto heslo je naplňováno svědečtím služby trpícím a nemocnému bližnímu, jak k tomu vyzývá sám Ježíš Kristus.

Pro poslání Milosrdného bratra je nezbytný poctivý duchovní život, přijímání svátostí a život ve společenství. Posilou a ústředním momentem dne je mše svatá, při které bratři předkládají společně své modlitby a oběti Bohu, aby mohli sloužit komukoli, ke komu jsou posláni.

Kromě tří obvyklých slibů života čistoty (celibátu), chudoby a poslušnosti skládají bratři ještě čtvrtý slib hospitality - péče o nemocné.

4. Činnost

Řád Milosrdných bratří obnovil svou činnost v České republice v roce 1990. Bratři ihned

zažádali o navrácení všech sedmi domů, které jim byly komunistickým režimem zabaveny, nicméně naděje na navrácení všech je mizivá. Ve Vizovicích provozují léčebnu dlouhodobě nemocných s 65 lůžky - první církevní nemocnici v ČR. Podílejí se na vedení Nemocnice Milosrdných bratří v Brně. V Brně a Letovicích provozují lékárny. Svým působením v sociální oblasti se snaží zmenšovat utrpení lidí a pomáhat jim tak vést důstojný a plnohodnotný život v duchu evangelia. Ve světě působí ve více než 50 zemích zhruba 1 200 Milosrdných bratří a společně s 80 000 spolupracovníky a dobrovolníky ročně ošetří více než 20 milionů pacientů bez ohledu na náboženství, národnost či sociální postavení ve 400 nemocnicích a jiných zdravotních a sociálních zařízeních. Zaměřují se na lidi přestárlé, na pacienty se zdravotním postižením, umírající, věnují se lidem s drogovou závislostí, bezdomovcům a jinak sociálně slabým.

5. Řeholní oděv

Řádový oděv je černé barvy a skládá se z tuniky, přepásané koženým cingulem, a škapulíře stejné délky. Se škapulířem souvisí okrouhlá kapuce.

6. Přijímání nových členů a formace

Pro vstup do řádu není podmínkou zdravotní vzdělání. Každý, kdo chce poznat život a poslání Milosrdného bratra, může prožít několik

dní v komunitě. Následuje čekatelství, krátké, zpravidla několik měsíců trvající období, kdy zájemce žije s bratřími v komunitě.

Poté následuje kandidatura, která trvá půl roku. Kandidát se hlouběji seznamuje se základy řádových stanov, s konstitucí a s duchem řádu. Pak následuje obláčka - přijetí řeholního oděvu a oficiální vstup do řádu. Po splnění všech náležitých podmínek úspěšný kandidát vstupuje do noviciátu, který trvá dva roky. První rok noviciátu slouží k intenzivnímu hlubšímu sebepoznání a k prohloubení duchovního života, seznámení se s řádem, jeho historií a komunitním životem. Druhý rok už novic navíc získává praxi v různých zdravotních zařízeních a sociálních projektech. Noviciát končí časnými sliby a začíná tzv. scholastikát v délce pěti let.

V době scholastikátu probíhá další vzdělávání podle schopností bratra, zaměřené na budoucí apoštolát. Vždy po roce se obnovují časné sliby na dobu dalšího roku. Na konci scholastikátu se skládají slavné sliby.

Kláštery u nás

Konvent v Brně

Konvent v Letovicích

Konvent ve Valticích

Více o řádu se dozvíte na www.milosrdni.cz.

*zpracováno na základě knihy
Řeholní život v českých zemích*

Petr Martínek

Z JEDNÁNÍ FARNÍ RADY

ZÁPIS Z JEDNÁNÍ FARNÍ RADY DOLNÍ BOJANOVICE ZE DNE 13. 9. 2023

- Dětské prolézačky na farním hřišti byly kompletně zrekonstruovány.
- Byla dokončena rekonstrukce chodby a schodiště fary.
- Rekonstrukce klubovny (vchod z farního hřiště) proběhne zřejmě v jarních měsících. Bylo konzultováno využití místnosti, vybavení menší kuchyňskou linkou atd.
- Vyčištění farního hřiště bude dořešeno co nejdříve, v termínu dle možnosti příslušné firmy a dle počasí.
- Bude posouzeno, zda je potřebná výměna venkovních oken na oratoři.
- Farní rada jednala o kompletní rekonstrukci farské uličky ve spolupráci s obcí.
- Ve vchodu do sakristie je v plánu zhotovit skříň na uklízení prostředků.
- Diskutován návrh na zakoupení zametacího stroje na listí kolem kostela a na zajištění většího množství mužů v úklidových skupinách.
- V dohledné době bude potřebné vyměnit koberce v kostele.
- Postupně budou do kostela pořízeny nové ornáty všech liturgických barev.

zapsala Marcela Červenková

Miláčku, a co smysl pro humor?

Měl to být nevinný žertík, ale zjistila jsem, že některé věci manželovi udělat můžete, jiné prostě ne. I ten sebevětší srandista bývá totiž občas uražený ješita.

Můj novomanžel se uvelebil u televize, plný radostného očekávání. Nutno dodat, že je nadšeným sportovním fanouškem. Měl za sebou příjemnou koupel, byl hladce oholený, na sobě pyžamo a župan, na stolku stála nezbytná kávička.

„Budeš sledovat se mnou?“ nabídl mi sdílet s ním program. Solidárně jsem tedy usedla po jeho boku. Jenže už po chvíli jsem se začala nudit, a tak jsem si aspoň lakovala nehty zářivě rudým lakem.

„To se nám to hezky vyvíjí, vid’“, pronesl manžel spíš pro sebe než ke mně a udělal si ještě větší pohodlí. Lehl si na gauč a bosé nohy vyložil na postranici mého křesla. Při čekání, až mi uschnou nalakované nehty, v jedné ruce lahvíčku s lakem, v druhé ruce štěteček, vzpomněla jsem si na něco důležitého: „Luděčku, představ si, že jsem v pátek potkala naši sousedku a ta mi řekla, že...“

Manžel však třeštil oči na obrazovku a mě vůbec nevní-

mal. Tak jsem mu rozverně mázla štětečkem červený lak na nehet u palce nohy. Nic. Natřela jsem mu celý nehet, opět nic. Další nehet, zase nic!

Zmocnila se mě zlomyslnost a během chvíle měl manžel nalakovaných všech deset prstů! Pak ale padl gól. Manžel radostně poskakoval po bytě a já čekala, kdy si toho všimne. Mezitím se setmělo. Zhlédli jsme ještě film a okolo jedenácté šli spát. O jeho nalakovaných nehtech jsem mlčela.

Ráno nás probudil budík a já jsem se zvolna probírala. Zpod přivřených víček jsem viděla, jak se manžel vedle mě na posteli posadil, spustil nohy na zem a v tu chvíli hystericky zařval: „Pomóc, já krvácím! Co se to stalo?“

Škoda, že jsem tenkrát neměla kameru. Sto osmdesát centimetrů vysoký chlap oděný pouze do pyžamových kalhot, v očích děs, poskakoval po pokoji jako šaman s rukama nad hlavou a nepříčetně řval.

Taky jsem zařvala, ale smíchy a skácela jsem se zpátky na postel. Manžel zpozorněl. Prerušil svůj válečný tanec a váhavě se dotkl svých „krvácejících“ prstů. Zjištění, že se jedná o rudý lak, ho přímo rozzuřilo.

„Kdys mi to udělala?“ vyjel na mě výhrzně.

„Včera u fotbalu,“ odpověděla jsem popravdě přídušným smíchem.

„Nelži! To bych si musel všimnout! Tos mi musela udělat, když jsem spal! Okamžitě mi to sundej!“ dožadoval se.

„Bohužel, miláčku, včera mi zrovna došel odlakovač,“ svíjela jsem se dál smíchy, „ale dnes koupím nový. Musíš vydržet do večera.“

Manžel musel strávit den s rudě nalakovanými nehty a já mám zákaz o tom mluvit. Potom se se mnou týden nebavil, přestože si obvykle umí dělat legraci sám ze sebe.

Tak mi došlo, že když se dotkneme mužského ega, jde jakýkoli smysl pro humor stranou!

z internetu

V našem novém seriálu se vypravíme na několik zajímavých poutních míst naší vlasti zasvěcených Panně Marii. Povíme si o historii jejich vzniku a zmíníme rovněž zázraky, jež jsou s nimi neodlučitelně spjaty. Cílem je, abychom hlouběji poznali posvátná místa naší země, která nám sice možná nejsou cizí a která jsme třeba i navštívili, ale o nichž toho příliš nevíme. Tyto řádky mohou být též pozváním, abychom na tato významná místa zavítali, a obeznámení se základními informacemi o nich dokázali více vstřebat a vychutnat jejich výjimečnou atmosféru.

Poutní kostel Panny Marie Bolestné ve Sloupě

Od sošky ke chrámu

Na počátku cesty k současnému honosnému chrámu stála dřevěná soška Panny Marie Bolestné, která je jako dominanta kostela umístěna na hlavním oltáři. Tato soška ve formě piety s umučeným Kristem byla vytvořena již v polovině 15. století v Itálii. Pravděpodobně však původně neměla plášť, který byl zřejmě doplněn až ve Sloupě, aby tak soška více vyhovovala baroknímu duchu poutního chrámu a zdůrazňovala roli Matky Boží jako ochránkyně svých dětí. Tato domněnka vyplývá z poměrně nedávného zjištění, že narozdíl od ostatních částí, které jsou vyřezány z lipového dřeva, je plášť ze dřeva topolového. Jak se však soška dostala do Sloupu v Moravském krasu?

Zásluhu na tom měl Karel Ludvík z Roggendorfu, hrabě rájeckého panství, pod něž Sloup spadal. Ten na sošku narazil ve 20. letech 18. století v prostorách brněnského kláštera minoritů, který v té době právě procházel rekonstrukcí. V jaké době se tam z Itálie dostala, není přesně

známo. A jelikož měl hrabě z Roggendorfu o sošku vážný zájem, přislíbil minoritům, že pokud mu ji darují, podpoří opravu jejich kláštera i kostela. Roku 1728 se tak soška Panny Marie Bolestné dostala do vlastnictví hraběcí rodiny a byla na nějaký čas u sloupského mlynáře Vavřince Severy, který ji umístil do nejlepší světnice. Sošku chodili obdivovat a uctívat místní i ti, kteří si přijížděli do mlýna nechat semlít obilí. Mlynář měl však jedno velké trápení. Jeho dcera totiž už dlouhou dobu trpěla padoucníci (tedy epilepsií) a údajně snad i slepotou. Jednoho dne, když se modlila před soškou, spálila se prý o zapálenou svíci a náhle byla zázračně uzdravena. Tento zázrak, byl přičítán právě Panně Marii Bolestné. Zpráva o něm

se rychle rozšířila a do mlýna začalo přicházet mnoho poutníků. Karel Ludvík proto požádal olomouckého biskupa Wolfganga Hannibala hraběte ze Schrattenbachu o povolení výstavby kaple, v níž by byla soška vystavena. Roku 1730 tak vznikla kaple sv. Kříže, která stála blízko hraběcího letního sídla ve Sloupě, jež je v současné době budovou místní fary. První slavnostní mše v této kapli se konala 18. července 1730 a sloužil ji kaplan z Doubravic, pod kterouto farnost Sloup spadal. Sloup byl jakožto samostatná farnost ustanoven až o 25 let později.

Poutníků a procesí, která se přicházela poklonit Panně Marii Bolestné, však přibývalo a prostory kaple začínaly být malé. Hrabě z Roggendorfu proto začal chystat plány na stavbu kostela. Ty už ale nestačil realizovat, neboť v roce 1737 zemřel. Záměru se však chopila jeho manželka Karolína, dcera uherského palatina (vysokého státního úředníka) Mikuláše Pálffyho z rodu Erdöd, jehož potomci žijí až dodnes. Ta byla podle legendy velmi zbožná a lidumilná žena. A tak roku 1751 začala ve Sloupě výstavba současného chrámu Panny Marie Bolestné. Tradičně se uvádí,

že návrhem stavby pověřila hraběnka italského architekta Isidora Marcella Canavalle, ovšem někteří tuto informaci zpochybňují, a to vzhledem k nízkému věku, který v té době architekt měl. Dělníci, kteří na stavbě pracovali, nebyli vázáni robotní povinností, která jinak platila až do revolučního roku 1848, a dostávali řádnou mzdu. Hraběnka Karolína tak díky tomu zadlužila celé rájecké panství, takže po její smrti musel její zeť hrabství vykoupit a dluhy zaplatit.

Stavba honosného chrámu byla dokončena roku 1754 a v říjnu téhož roku jej vysvětil tehdejší olomoucký biskup kardinál Ferdinand Julius hrabě Troyer z Troyersteinu. O necelý rok později – v srpnu 1755 – byl Sloup prohlášen za samostatnou

farnost a jako první farář sem byl dosazen František Czuma. Poté, co v roce 1756 propukl na zámku v Rájci, hlavním sídle rájeckých hrabat, požár, přestěhovala se hraběnka Karolína natrvalo na své letní sídlo ve Sloupě, kde také roku 1759 zemřela na černý kašel. Pohřbena je v kryptě kostela.

Bratrstvo s černým škapulířem

Zbožná hraběnka Karolína z Roggendorfu založila při chrámu rovněž poutní bratrstvo Panny Marie Bolestné s černým škapulířem. To se však těšilo jen krátkému trvání, neboť v době josefinských reforem, z nichž mnohé měly protináboženskou orientaci, bylo zrušeno. Snahu o jeho obnovení inicioval v 2. pol. 19. století místní fa-

rář Václav Wolf, nicméně jeho plán zůstal jaksi opomenut. Pravděpodobně tomu tak bylo proto, že v této době vynakládala česká společnost velkou aktivitu v oblasti zakládání cyrilských jednot a také v činnosti Apoštolátu sv. Cyrila a Metoděje. (Cyrilské jednoty patřily k hnutí, které usilovalo o očistu chrámové hudby od prvků opery. Impuls ke vzniku těchto jednot dal roku 1873 kněz Ferdinand Josef Lehner, který se inspiroval cecilánskou reformou v Německu, jež měla tentýž cíl. Mimochodem, první cyrilská jednota na Moravě vznikla roku 1880 v Hodoníně. Apoštolát sv. Cyrila a Metoděje byl moravský katolický spolek, založený Antonínem Cyrilem Stojanem v roce 1891, který měl za cíl usmířit a sjednotit katolicismus s pravoslávím a rozšířit cyrilometodějský odkaz mezi všechny národy slovanského původu.)

Přesto však neznamenalo nařízení císaře Josefa II. definitivní konec poutního bratrstva. Po překonání hluboké propasti času přeci jen došlo k jeho obnově. Stalo se tak roku 2003, kdy se podařilo sloupskému faráři Františku Kozárovi získat od brněnského biskupa Vojtěcha Cikrleho potřebný dekret pro znovuzaložení bratrstva.

Stálo by za to věnovat kapitulu ještě interiéru i vnějšímu vzhledu chrámu, který je skutečným barokním skvostem. Na to zde však už není prostor. Proto bych rád zakončil tento článek malým zamyšlením a duchovním povzbuzením, které si z přiběhu sloupského chrámu můžeme vzít.

Kdyby jen věděl neznámý italský umělec v polovině 15. století, že jeho soška dá podnět ke vzniku tak významného poutního místa, které je dodnes obdivováno davy poutníků! Kdyby věděl, že při bdění v modlitbách před touto soškou dojde

záračného uzdravení těžce nemocná dívka! Určitě neměl sebemenší ponětí o tom, jaké ovoce přinese jeho práce, kterou možná považoval za běžnou rutinní záležitost. A to je výzva i pro nás. Usilujme o to, abychom ke všemu, co děláme, přistupovali poctivě, zodpovědně a s láskou. Abychom každou naši činnost brali jako oslavu Boha. Abychom se modlili nejen slovy, ale celým naším bytím. Neboť Pán může to vše proměnit v něco neuvěřitelně velkého a bezpochyby i záračného, a to bez ohledu na čas.

připravil Sebastian Esterka

PROGRAM HUDBY Z KÚRU O VÁNOCÍCH 2023

24.12. 23.00 ŠTĚDRÝ DEN, PŮLNOČNÍ MŠE:

JAN JAKUB RYBA: ČESKÁ MŠE VÁNOČNÍ „HEJ, MISTŘE!“

25.12. 10.00 HOD BOŽÍ VÁNOČNÍ

ANTONÍN HRADIL: ČESKÁ MŠE VÁNOČNÍ KOLEDOVÁ

ROBERT FÜHRER: TE DEUM

7.1. 10.00 KŘEST PÁNĚ

ANTONÍN HRADIL: ČESKÁ MŠE VÁNOČNÍ KOLEDOVÁ

Účinkuje Svatováclavský sbor a orchestr se svými sólisty
řídí: Lucie Škrhánková

25.12. bude hrubá mše přenášena TV NOE

OKÉNKO DO FARNÍ KNIHOVNY

Elias Vella: Ježíš - lékař těla i duše
Karmelitánské nakl., 351 stran

Úryvek z knihy:

Jednoho dne, bylo to na Vánoce, měl svatý Jeroným vidění. Zjevil se mu Ježíš a obrátil se k němu: „Jeronýme, dnes je den mého narození. Dej mi nějaký dárek.“

Jeroným odpověděl: „Pane, co já ti můžu dát? Jaký dar ti můžu nabídnout? Největší dar, který ti můžu poskytnout, je překlad Bible. Vezmi si ho, vezmi si práci za všechna léta strávená překládáním. Jsem ochoten i Bibli spálit, spálit celé dílo.“

Ale Ježíš odpověděl: „Děkuji ti, Jeronýme, za tvou velkorysost, ale já chci od tebe úplně něco jiného!“

„Co ti tedy můžu dát, Pane? Jestli chceš, daruji ti svůj život, vezmi si, cokoli chceš. Vezmi si celý můj život. Jsem ochoten za tebe i zemít!“

A Ježíš mu řekl: „Jeronýme, děkuji, ale všechno to, co mi chceš dát, mi patří. Těmito dary bys mi jen vrátil všechno to, co máš ode mě. Chci něco, co náleží jen tobě!“

Jeroným odpověděl: „Nemám nic, co by bylo jen moje. Co ti můžu dát, co patří jen mně?“

Ježíš odpověděl: „Jeronýme, dej mi své hříchy, pouze ty jsou jen tvoje!“

Co znamená dát Ježíšovi své hříchy? Znamená to povědět Pánu: „Pane, znič moje hříchy takovým způsobem, jakým chceš ty!“ Často se nám nedaří bojovat proti hříchu, a to právě proto, že proti němu bojujeme vlastními silami. Nemáme sílu zvítězit nad svým hříchem, potřebujeme k tomu sílu Boží. A Bůh je připraven nám tuto sílu dát. To, co od nás

Bůh žádá, je něco velmi jednoduchého, ale zároveň velmi těžkého. Ježíš nám dnes říká: „Odevzdej mi svůj hřích!“

Odevzdat Pánu svůj hřích znamená dát mu ho, aby s ním naložil tak, jak chce on. Je to podobné, jako když přijdeme za lékařem a řekneme mu: „Jsem tady. Dělejte se mnou, co chcete, jen mě zbavte mé nemoci! Udělám všechno, co řeknete, ať mě to stojí cokoli. Chci být zdravý!“ Úplně se odevzdáme do rukou lékaře, kterému důvěřujeme.

Bohužel, často více důvěřujeme lékařům než Bohu. Není snad Bůh důvěryhodnější než lékař? Pokud máme nějaký hřích, když nás trápí pýcha, smilstvo, hněv, vzdor, cokoli, čeho nejsme schopni se zbavit (*doplň si svůj hřích*), vložíme to do Ježíšových rukou a řekneme mu: „Pane, toto je můj dar. Tady je můj hřích. Bojoval jsem s ním už mnoho let, ale nepodařilo se mi nad ním zvítězit. Nyní ho chci odevzdat tobě. Dělej si s ním, co chceš, jen mě z něho uzdrav! Jsem ochoten udělat cokoli, co mi řekneš. Jestliže mě chceš pokorit, jsem připraven. Dělej se mnou, co chceš, Pane, jen tě prosím, abys mě uzdravil!“

Zdá se to být jednoduché, ale je to velmi těžké. Vystavujete se riziku, že s vámi Bůh udělá něco, co se vám nebude líbit. Je to však jediný způsob, jak můžete být úplně uzdraveni. Je to totéž, co Ježíš řekl svatému Jeronýmovi: Nepotřebuji tvou Bibli, ale potřebuji tvůj hřích. Už mě neblokuj v tom, abych tě mohl uzdravit!“ Připomeňme si podobnoství o marnotratném synovi, které nás může opravdu povzbudit. (srov. Lk 15, 11-32).

Magdaléna Platzová: Máme holý ruce
Nakl. CPRESS, 150 stran

Československá socialistická republika,

rok 1989. Magdaléně je čerstvých sedmnáct let, chodí do 4.B na pražském gymnáziu, touží po lásce, ale ještě víc touží po tom žít ve svobodné zemi. Bojí se policejních obušků, ale přesto chodí demonstrovat a Václav Havel je jejím hrdinou.

Tato kniha je autentickým deníkem studentky z doby převratu, ale zároveň i historický román, ve kterém jsou popsány události tak, jak se skutečně staly.

PRO MLÁDEŽ:

Jenny Hanová: Všem klukům, které jsem milovala

Albatrosmedia, 318 stran

Co by se stalo, kdyby všem klukům, kteří

se ti líbili, někdo najednou sdělil, že ses do nich zamilovala? Milostné dopisy mají mnoho podob. Lara nikdy žádný nedostala, ale pár už jich napsala, na rozloučenou. Lara nikdy nedala žádnému klukovi najevo, že ho má ráda. Ale napsala dopisy o tom, jak se cítí, pečlivě je zapečetila a schovala do krabice pod svou postelí. Jednoho dne však dopisy z krabice zmizí a ona zjistí, že je někdo zrozeslal. Najednou musí čelit všem pocitům, které před světem a hlavně před adresáty dopisů pečlivě ukryvala! A jak se postupně vyrovnává s minulostí, zjišťuje, že něco dobrého to zrozeslání dopisů přece jen přineslo.

připravila M. Červenková

Svatý Mikuláš v našem kostele

Bezpečí v jeho náručí II. EXAMEN

V minulém dílu jsme si popsali velmi stručně některé jezuitské duchovní nástroje, které zpopularizoval svatý Ignác z Loyoly inspirován modlitbami různých jiných řádů. Sám zakladatel jezuitů Ignác pobízel spolubratry k pravidelné modlitbě examenu. Říkal, že i kdyby zapomněli na jakoukoliv modlitbu během dne, examen musí splnit.

V tomto díle se zaměříme na to, jak se examen modlit. V dalším díle si řekneme, na co si dát pozor, k čemu nesklouznout a co je dobré dělat, aby byl tento způsob modlitby naším denním pomocníkem.

CO JE TO EXAMEN?

Již zmiňovaný Ignác z Loyoly vytvořil examen jako krátkou (maximálně čtvrthodinovou) modlitbu. Jezuité se jí modlí většinou dvakrát za den, po obědě a večer. Nám to stačí jedenkrát, nejlépe večer před spaním. Examen zkoumá prožitý den, napojení na Boha a věci, které se nám během dne povedly. Také zkoumá naše bolesti, ztráty a věci, které se nám nedařily. Jak zde působí Bůh? Proč to tak bolí? Za požehnané chvíle plné radosti a Boží síly děkujeme a v útrapách prosíme o uzdravení. Poté se obrácíme k dalšímu dni. Co nás čeká? Kde budu potřebovat Boží pokoj? Kde je to místo, kterého se bojím? Zítra mám těžkou zkoušku, buď tam, Bože, se mnou! Hledám vy-

zvy zítřka. Hledáme mj. i to, kde bychom se mohli ubírat více ubírat k Bohu. Kde dokážu plnit jeho plán a kde naopak ne? Co konkrétně budu potřebovat, abych takové situace zvládl? Trpělivost, moudrost? Prosim Pána o tyto nebo podobné milosti, protože on sám si přeje, abychom v dalším dni byli úspěšní.

JAK SE MODLIT EXAMEN?

1) **Nalezení kvalitního prostředí** – důležité v jakémkoliv modlitbě je prostředí. Najdu vhodnou polohu, při které se dokážu plně soustředit a nebude mě rušit, protože je například nepohodlná, ale kde nebudu usínat (není dobré ležet).

2) **Boží přítomnost** – v tichu se snažím zklidnit, můžu mi pomoci soustředění se na dýchání. Uvědomuji si, že vstupuji do Boží přítomnosti. „Ty mě zkoumáš a znáš.“ (Žalm 139).

3) **Děkuji** – děkuji za velké i malé věci. Děkuji za věci, které se mi během dne povedly. Děkuji za to, co jsem s Bohem mohl zažít. Dojel jsem v pořádku do práce? Povídal jsem si s kolegou, i když se mi zrovna nechtělo? Povedlo se mi něco uvařit? Opravil jsem poličku? Všechno jsou to věci, které mohou zahrnout do děkování.

4) **Prosit Ducha svatého o světlo** – přede mnou je náročné nahlížení na

můj celý den, kdy budu rozlišovat, kdy jsem se choval správně, a kdy naopak ne. Proto prosím Ducha svatého, aby mě vedl a abych se neutápěl se v zapírání svých chyb a v sebelibosti.

- 5) **Nazírání svého dne** – jdu prakticky hodinu po hodině, přehrávám si svůj den jako film. Kdy jsem zakoušel Boží přítomnost, kdy jsem udělal dobrý skutek? Kdy jsem naopak selhal? Přiznám si chybu a jdu dál. Nejde o to se chybami zaobírat příliš dlouho. Mám také hledat kořeny svého jednání, myšlení a postoju.
- 6) **Prosím o odpuštění** – prosím o odpuštění a uzdravení, pokud jsem selhal. Nechám sebou prostoupit Boží odpuštění. Mohu si představit, jak mně Bůh odpouští a žehná. Také je důležité odpustit sám sobě i druhým, kteří se proti mně provinili. Možná jsem udělal chybu, prosím tedy o napravení vzniklých škod.
- 7) **Zaměřím se na zítřek** – zítřka mě může čekat velká zkouška nebo obyčejný den. Avšak v každém dni

se mohu postupně přibližovat Božímu plánu. Jak se chci zítra chovat? Koho chci potěšit? Kde chci vyniknout? Kde se chci zlepšit? Kde chci naopak ubrat nebo se uskromnit? Kde se nechávám Bohem nést a kde naopak od něj odnášet?

K ČEMU JE EXAMEN?

Bůh má pro mě plán a examen je ideální cestou, jak ho hledat. Poznávám totiž kousky a střípky ze dne a nenahlížím tak na život jako celek, ale pouze na jeho malou část. Lépe můžu pozorovat, jak v Božím plánu rostu. I podnikatelé nebo lidé orientující se v seberozvoji pochopili, že reflexe dne je důležitá pro další postup. Bez ní nemůžeme vidět, kde děláme chybu, nebo kde se naopak posunujeme. Ale pozor! Examen je stále modlitbou, nikoliv pouhou reflexí. Není to jen mentální cvičení, ve kterém rozlišujeme mezi dobrým a zlým.

Ale jak to udělat? Na rozdíl od takových cvičení musíme přenechat absolutní kontrolu Bohu. Snažit se komunikovat s Bohem, ne s vlastní hlavou. Proto to zklidnění a uvědomování si Boží přítomnosti před samotným examenem. Samozřejmě chápou, jak je toto

téma složitě a trvá dlouho, než člověk všechno uchopí. Cesta k Bohu není jednotýdenní záležitostí, ale záležitostí celého života. Jde o „celoživotní projekt“. Jeden jezuita na toto téma říká: „Někdy říkám Bohu: ‚Pane, ty tvoříš examen mého dne. Já se budu dívat!‘ Když se nechám vést Pánem, dostanu se na úplně nová místa.“

Prožívání ignaciánského examenu se bohužel nedá popsat v jednom dile. Pokud byste ale nechtěli čekat na další díl a měli otázky, na které potřebujete rychlou odpověď, doporučuji knihu Setkání s živým Bohem od jezuitského autora Marka E. Thibodeauxe, ze které jsem čerpal (kniha je krátká). I když budete čekat na další

díl, **NEBOJTE SE ZAČÍT UŽ DNES!** Protože kdy jindy začít než v adventu, v době plné očekávání a radosti, v době plné milosti?

ZDROJE:

- MARTIN, James SJ. **Jezuitský návod (téměř) na všechno.** (2018)
- MARTIN, James SJ. **Jezuitský návod na modlitbu: Pro domácí duchovní obnovu.** (2021)
- THIBODEAUX, Mark E. SJ. **Schůzky s živým Bohem: Objevování ignaciánského examenu.** (2021)
- PRÍVARA, Samuel a BAŇDOUCH, Pavel. **Rozhoduje jako jezuita: Krátký průvodce ignaciánským rozlišováním.** (2022)

připravil Z. Sklenský

Hnutí Mary's Meals zajišťuje školní stravování téměř dvěma a půl miliónům dětí v nejchudších zemích světa. Více informací naleznete na www.marysmeals.cz

Mary's Meals chce zajistit jedno jídlo denně dětem, které kvůli hladu nechodí do školy, a díky vzdělání jim pomoci vymanit se z chudoby.

Cestička

Proč je vždycky v jesličkách husa

Ta zpráva se donesla i na selský dvůr. Přinesli ji holubi, kterým to řekly straky, jež se to nějak dověděly, že se v nějakém zastrčeném koutě světa narodilo zvláštní dítě.

Matka husa měla zrovna hnízdo plné čiperných a hravých mláďat, velké srdce a ohromnou zvědavost. Když se začalo šuškat, že to dítě je Boží syn, Matka husa se rozhodla: Musím jít do Betléma. Musím vidět to svaté dítě.

Než odletěla, připravila svým dětem spoustu svačinek, obědů a snídaní. „Moc času mi to nezabere. Ještě pořád umím létat. Budte hodné a neodcházejte ze dvora. Řeknu tetám, aby na vás daly pozor.“ Rozběhla se a vzlétla směrem k Betlému. Když tam přilétla, dala se do hledání Božského dítěte.

Začala v královském paláci, jak se jí to zdálo správné. Pomyslela si, že tak zvláštní dítě bude určitě v nějakém velkém domě. Zaklepala silným zobákem na bránu: Její žádost vyslechli dva důležití pávi a pak nevychované odsekli: „Tady žádné zvláštní dítě není! Běž otravovat jinam nebo tě královské strážce strčí na pekáč.“

Matka husa se nezalekla a zeptala se v hostinci. „Tady žádné dítě není! Nevidíš, že je tu plno?“ řekl jí hostinský.

Ale myška, která hryzala kůrku sýra pod stolem, jí pošeptala: „Musíš jít do stáje na konci města. Tam najdeš toho, koho hledáš. Všichni tam jdou. Jakmile se najím, půjdu taky.“

„Děkuji ti,“ řekla Matka husa a pospíchala dál. Když tam dorazila, byl před chudíčkou stáji veliký zmatek. Tlačili se tu pastýři a vel-

blouři, ovce a štolbové, koně a zvědavci. Matka husa se prodrala mezi nimi až k dítěti. Ale... ale.... všechna ta nádhera! Zlato, kadidlo, vonné masti... A dítě leží na slámě!

Matka husa se zhrozila. Pomyslela na měkké a hebké hnízdo, které připravila pro své mladé, když se vyléhnou ze skořápek. A tohle dítě, Boží syn, leží na slámě! Dlouho neváhala a začala si zobákem vytrhávat ta nejměkčí pírká a s pomocí Marie, maminky dítěte, z nich udělala měkkou podušku pro Božího syna. Když skončila, vypadla žalostně a směšně, ale když vycházela ze stáje, všichni ustupovali a s úctou na ni hleděli.

Matka husa byla skoro holá a byla jí zima, ale její velké mateřské srdce bylo plné radosti. Dala dítěti ten nejkrásnější dárek.

Proto má místo v každém betlémě.

*z knihy Potěšení pro duši,
Bruno Ferrero*

Ahoj děvčata a kluci,

každý z nás už určitě přemýšlel, jak někoho obdarovat, třeba na narozeniny nebo něco přivést z výletu. Na příběhu je vidět, že někdy to, co vypadá jako nepatrná maličkost, může být velmi významné. Děkujeme všem, kteří se zapojili do akce Tvoř a pomáhej. Svým výrobkem jste pomohli chudým dětem. Ježíš nám říká – cokoli jste udělali pro jednoho z těchto nepatrných, pro mě jste udělali. On dal nám lidem všechno, co mohl.

A my se od něj chceme učit.

Přejeme vám krásné Vánoce a velkou radost v srdci.

Tvoř a pomáhej

Tato dobrovolná adventní aktivita, do které se zapojilo hodně dětí, vynesla krásnou částku 22 330 Kč! Jste skvělí:-) Stoly ve farní učebně byly plné krásných výrobků.

Moc děkujeme všem, kteří přišli a přispěli finančně. Díky všem, kteří kousek (a někdy i kus) svého volného času věnovali tvoření. Tato akce ukázala, že nám není jedno, že děti na mnohých místech světa žijí ve velké chudobě. Komu přesně peníze poslouží, si můžete

prohlédnout na nástěnce ve farní učebně, kde jsou fotky i dopisy od adoptovaných dětí v Indii. Díky všem.

PRO ZASMÁNÍ

Lenost- to bude asi ten nejlepší ze 7. smrtelných hříchů, protože Vám znemožňuje páchat těch dalších šest.

CESTA • Zpravodaj při kostele sv. Václava. Vydává Římskokatolická farnost Dolní Bojanovice.

Šéfredaktor Alena Tlachová. • Redakční rada. B. Bíliková, A. Červenková,

M. Červenková, K. Košutková, P. Martínek a Z. Sklenský.

Schránka pro el. příspěvky: cesta.db@seznam.cz

Redakční rada si vyhrazuje právo na úpravu článků.

Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Náklad 700 kusů. Tisk LELKA Dolní Bojanovice

NEPRODEJNÉ.